

Kondor Katalin: Agy?, 2025!

2025 december 29. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A búcsú ezúttal nem tesz bennünket szomorúbbá, mert nincs mit sajnálni a lassan elmúló 2025-től, aligha véletlen, hogy nemigen mutatkozik meg bennünk az idő múlása miatti fájdalom.

Búcsúzunk az óévtől, ám nem igazán fájó szívvel. Az esztendő utolsó szakaszában szokás mérleget vonni a

magunk mögött hagyott évről, ez esetben a 2025-ről. Mit mondjunk, a búcsú ezúttal nem tesz bennünket szomorúbbá, ha csak nem az öregedéstől fél emberekre gondolunk. Mert amúgy nincs mit sajnálni a lassan elmúló 2025-től, aligha véletlen, hogy nemigen mutatkozik meg bennünk az idő múlása miatti fájdalom. Miért is lenne bennünk ilyen? Hiszen cseppet sem fájdalmas a búcsú. Miért is sírnánk vissza akár egyetlen percig is a közelmúltat, amely tele volt háborús fenekedésekkel, ostoba politikai vitákkal, a még mindig pusztító titokzatos járványok fel-felbukkanásának veszélyeivel, tágabb életterünk, az Európai Unió szellemi és gazdasági mélyrepüléséről szóló hírekkel, s még hosszsan sorolhatnánk, mi minden borzolta kedélyünket a hamarosan véget érő 2025. esztendőben.

Nem tudom pontosan megmondani – hiszen kinek a pap, kinek a papné –, de bizony ronda egy esztendő volt ez a lassan elmúló év, s nem csak a fentebb felsorolt néhány példa okán. Hanem azért is, mert Közép-Európa viszonylagos békéjének örültünk ugyan, de az uniós háborúpártiak szenni nem akaró fenekedésének, amelyek máig tartanak, nem lehet örülni. Magam ez idáig nem tudtam megmagyarázni, miért jó nekünk benne lenni ebben a dicstelen társaságban, amely Európai Uniónak nevezi magát, ami ugyebár szövetséget, egyesülést, összekapcsolódást jelent az államok közt, csak hogy ennek hasznát nemigen tudjuk megfejteni, mi civilek. Merthogy nincs! Mi azt látjuk, hogy bizonyos kivételezett emberek uralják az unió mezejét mint femberek, s fenntartják maguknak a jogot arra, hogy dölyfös, fensébséges, kioktató hangnemet használjanak, továbbá méreletes hazugságokat terjesszenek mindenről, amiről csak kedvük tartja. Ők ezt nevezik demokráciának. Ráadásul háborúpártiságuk azt is üzeni, hogy kontinensünk biztonsága az ő kezükben van, ez pedig a rosszabbnál is rosszabb hír. Magyarán nem sznik a háborús veszély, ezt minden nap elolvashatjuk az újságok híreiben. S egyelőre semmi sem utal arra, hogy Európa népeinek békét akarnának adni a békétlenek. Rossz kedvünk teléhez ez idő tájt még az is hozzájárul, hogy az Európai Unió a legképtelenebb ötletekkel is képes elállni, miképpen mostanság a befagyasztott orosz vagydon elkobzásával kapcsolatos tervekkel, amely ugyancsak nem a békekötés jele.

Joggal kérdezzük tehát, mondják már meg, mindennek miért kellene örülnünk? Miért is ne követeljük, hogy ténjének már el a háborúpártiak, de úgy, hogy ne is lássuk őket többé. Miért nem vagyunk hangosabbak? Ez is egy jogos kérdés. Különösen akkor, amikor szinte naponta történik valami abnormális cselekedet a világban. Vagy teherautókkal hajtanak a tömegbe elferdült lelkek, vagy, mint a minap Ausztráliában, ünnepeken gyilkolnak ártatlan embereket, s még hosszsan sorolhatnánk elhibázott döntéseink gyászos következményeit. Mindenesetre úgy búcsúzunk ettől az évtől, hogy be kell látnunk, harc folyik a természet rendje ellen a világban. Ahogy egy nagyszerű eladásában néhány évvel ezelőt Kellermayer Miklós professzor úr fogalmazott: „életellenes zsarnokság van a Földön, Istent játszanak egyesek a tudomány, meg olykor a politika nevében.” Bizony így igaz! S az életellenesek nem fogják fel vagy nem törődnek azzal, hogy sem a természet, sem a Teremtő nem hagyja magát. Mindkettő dolgozik. A maga törvényei szerint. Ezt aligha sikerülhet a magát mindenhatónak képzelő embernek figyelmen kívül hagynia. Pedig egyre inkább kísérletezik, egyre inkább összekuszálja a normális, Isten által teremtett életet, holott észre kellene vennie, hogy nem tudja megállítani a cunamikát, a tájfunokat, nem képes megparancsolni a vulkánoknak, hogy tüzet okádjanak, valamint nem képes arra sem, hogy fehérré változtassa azt, aki feketének született és feketévé, aki fehéreként látta meg a napvilágot. Ám bízunk benne, hogy mindez sikerül. No, ennek belátásáig nemigen jutott el az emberiség. Önteltségében arra vetemedik rendre, hogy a normalitás, a Teremtő és annak rendje ellen indítson valamiféle ostoba harcot. Ezt a korszakot éljük most. Azt, hogy aztán a jelen káoszból kin-e egy új, egy okosabb, emberhez méltó élet, nehéz megjósolni. Mindenesetre ehhez az kell, hogy kontinensünk megálljt kiáltson az életet elszűrkítő, hagyományokat sárba tipró globalizációnak, a másság ájult és logikátlan ajnározásának, és visszatérjen a gyökereihez, az igazi Európához. Feltéve, ha emlékszik még arra, milyen is volt az egykoron. Mert végképp itt az ideje, hogy az üldözött Európát és lakóit meg kell fosztani alkalmatlan vezetőitől, azoktól, akik naponta árusítják ki kontinensünket, és sodorják értelmetlen vitákba az embereket, ahelyett, hogy azon igyekezzenek – advent idején mondjuk –, hogy fennmaradjon a keresztény civilizáció. A saját életterünk.

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyar nemzet.hu

Ajánló
